

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613992944/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

af veirslaaet; hans Træk vare for Resten regelmæssige, kun hans Øine syntes hæslege, og det Hvide deri var desuden giennemtrængt af røde Aarer. I øvrigt bar han en glimrende Uniform, behængt med flere Ordener, hvoraf et Par vare af det Slags, der sielden erhverves uden paa Valpladsen.

Efter at have aflagt en flygtig Hilsen, tog han strax Plads paa Sophaen. »De fillader,« sagde han, »jeg er temmelig træt. De er den yngste Søn, ikke sandt?« Med disse Ord henvendte han sig til Adalbert. — »Ganske rigtig.« — »Godd! jeg kommer ligefra Warschau, og da min Ven, Herr von Litowski hørte, at jeg skulde forbi hans Slot, bad han mig, at overbringe Dem denne Billet.« Dermed tog han sin Brevtaske op, hvori der vare mange Papirer, og rakte Adalbert en aaben Seddel, hvoraf Indholdet var følgende:

»Jeg sender dig disse Linier med Major Zeltner, en gammel og særdeles kjær Ven af mig, der paa nogen Tid, for sin Sundheds Skyld, vil ferne sig fra alle Forretninger, og agter at opholde sig i Staden Krakau. Han er en Mand, paa hvem man kan forlade sig, hans Grundsætninger ere fortræffelige, og jeg skatter derfor ethvert Huus lykkeligt, som han besøger med sin Nærværelse. Han har alt flere Gange viist mig den Ære at besøge mig, og Casimir vil erindre ham fra forrige Tider af. For Resten troer jeg ikke at kunne sige nogen større Roes om ham, end den, at han er yndet af Storfyrsten selv, som er en Mand, der vel forstaaer at bedømme Fortienester.

Din hengivne Fader,
Stanislaus Litowski.«

I Følge dette Brev blev den ny Gæst paa det venligste modtagen, især viste Emilie ham af mulig Opmærksomhed, denne søgte han ogsaa med megen Arthighed at giengjælde, men dog hvilede hans Øine især